

Мр Велибор Лазаревић
Београд

КТИТОРСКА И ТРГОВАЧКА ПОРОДИЦА ХАЦИ ИВАНА ЈОШУЛИЋА ИЗ МИЛУТОВЦА У ЛЕВЧУ

Апстракт: *На основу архивске грађе и предања установљене су бројне чињенице из породичне историје чувених Јошулића, потоњих Хаџића и Ивановића из Милутовца у Левчу. Као ктитори и трговци из прве половине 19. века обележили су једно време и постигли изванредан успон.*

Кључне речи: *Хаџи Иван Јошулић, порекло, животопис, породица, трговачки послови, парнице*

ПОРЕКЛО

Предање каже да је Иван Јошулић, родоначелник потоњих Хаџића, Аџића и Ивановића у селу Милутовцу био пореклом из Топлице одакле се доселио у Милутовац. Тамо у Топлици шесторо ортака држали су воденицу поточару, па кад је неки Турчин хтео да им силом узме ујам они се заваде с њим, те га по једној причи пребију, а по другој убију и пошто их неки потурица прокаже Турцима они крену да беже у Карађорђеву Србију. У сеобу су кренули браћа Јован и Иван Јошулић-Радисављевић, неки Прока, Тата и браћа Вучета и Вуча, Иванови побратими. Сви са породицама.¹

Иван је за окућницу искрчио шест хектара земље на источној страни Орловачког потока у данашњим потесима Чвораја и Стари Милутовац. Поред њега су се населили побратими Вучета и Вуча.²

Јован Јошулић је запосео западну страну Орловачког потока и ту се населио. Прока је отишао у Горњи Дубич и од њега су постали Прокићи, а Тата је отишао у Малу Сугубину и од њега су постали Татићи. Обе породице славе Св. Николу зимског (19/6. децембра) и летњег (22/9. маја) и Св. Агатоника (4. септембра/22. августа), што може указивати на заједничко порекло са Јованом и Иваном који су славили исте славе.

Иван Радисављевић је, за разлику од браће која су била порасна, био неугледан и квржав па су га звали Чворајац. По предању и делању био је стриктан, љутица³, прек, осветник, зверка...

¹ Према Станоју Мијатовићу „Јошулићи-Хаџићи (11) су из Трнаваца у Жупи где је неки њихов стари по имену Јоша убио Турчина и овамо пребегло, па, да би се боље сакрио, променио је прекаду и узео да слави Св. Агатоника место дотадње прекаде Св. Николе летњег. Неки Иван Јошулић ишао је на хаџилук, те се стога три њихове куће зову Хаџићима. Тај је Иван обновио комаранску цркву. Славе Св. Николу (6. 12.) и Св. Агатоника (22. 8).“ (Станоје М. Мијатовић, Темнић, СЕЗ, књ. шеста, Насеља српских земаља, књ. III, СКА, Београд, 1905, 298).

² Од Вуче су постали данашњи Милетићи, а од Вучете Вучетићи (шест кућа-славе Петковицу). Они се и данас са Хаџићима међусобно поштују као побратими, толико је традиција ојачала и

укоренила се. До скоро су се звали на славу са Вучетићима, а са Милетићима и дан данас. Осим тога Јанићије Аџић и Светолик Милетић обновили су предачко братимство братимљењем у цркви. Исто тако вршњаци Милан Аџић и Љупче Милетић (Светоликов братанац) поштују се као побратими. Значајно је споменути да Хаџићи од старине кумују Томашевићима (5 кућа), Јаћимовићима (6 кућа) из Страгара и двома кућама Томашевића у Калудри (пореклом из Страгара), који сви славе Петковицу (Св. Петку) те судећи по истој слави могу бити у некој давнашњој вези са фамилијом побратима у Милутовцу.

³ Догодило се да је Иванов син Јован у многоме наследио очеве особине. „Био је врлетне и ветерљиве нарави, избрзан и љут као рис, али правдичина и добричина какав се ретко у крају сретао и по сваку цену држао правду па макар од тога имао и велику штету. Био је председник села

У боју у беловодском Бојинцу 1810. или 1813. године, где су се Срби супротставили Турцима како би спречили даљи продор и пљачку турске коњице, која је наступала из правца Јасике према Великој Дренови, учествовали су бројни Моравци и Левчани из резерве. Међу њима су се нашли и Јован, Иван, Вучета и Вуча. У том окршају Иван буде прострељен с кука на кук и са попршта га изнесе побратим Вуча док су Вучета и Јован пружали заштиту од навале Турака.⁴ У тој тешкој ситуацији, кад су Турци јурили за њима Иван је-кажу-замолио побратима: - Побратиме, остави ме, ја сам начет, а ти се спасавај, па рани децу и моју и твоју. Ако оба погинемо неће имати ко да и' из' рани. – Побратиме ја те оставити нећу, или обе главе живе, или обе мртве. И некако га на леђима изнесе и као крупна људина и широкогрудоња однесе га и сакрије чак у Благодин где су се у земунцама и колибама крили две године док се ситуација у Србији није мало примирила и на недавне догађаје заборавило, па се врате у Милутовац.⁵

Да ли док су се крили по Благодину или потом, ишли су у цркву манастира Каленића на службу Божју. Тако се догоди да једном приликом Иван у порти спази потурицу који их је у Топлици пријавио Турцима и због кога су морали да беже, а који се у међувремену населио у

Милутовца двадесет година и Милутовчани су га веома ценили, а млађи су га звали Тата и Отац.”

⁴ Да је заиста Хаџи Иван Јошулић рањен у овом боју сведочи и податак да је он 1842. године молио Попечитељство финансија да га ослободи давања правитељственог данка „због сакатлука”. Када је Попечитељство финансија затражило извештај о томе од Начелства окружја Јагодинског ово 3. јула 1842. пише „да се истог сакатлук састоји у нози једној рањеној у време г. Ђорђа Петровића, војујући с Турцима, а стање његово садашње јест средње премда трговину са марвеном стоком води.” ” (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VII, р 82/1842).

⁵ По Милану Хаџићу из Милутовца они су се са породицама у Благодину крили две године одмах по досељењу из Топлице, а не као самци после боја у Бојинцу. Потом су се преселили у Стари Милутовац, па одатле Иван пређе на леву страну Орловачког потока, а Јован на десну.

Каленићком Прњавору. Киван на њега Иван га појури, а овај, да би се спасао, побегне у цркву, сматрајући да ће га овај у цркви поштедети, али га Иван у цркви сустигне и тесаком прекоље, тако да је крв попрскала фреске и није се, кажу, скидала до поправке цркве уочи Првог светског рата.⁶ Кажу да се после тога двадесет година у цркви није служило, јер је пала жртва.

Ради искајавања тог греха Иван се потом упутио, по једнима на магарету, по другима на коњу, на Христов гроб и отуда се вратио зарастао у браду и косу као прави калуђер. Чак је и косу сплитао у перчин.

За живота је стално посећивао комаранску цркву и боравио код ње као калуђер, те га звали „Аџија чупави”.⁷ Чак је у једном дефтеру спахијских прихода највероватније из 1834. уписан у Милутовцу као „Иван Кр(и)ви”.⁸ Пошто је био шаматан у куку и оболео, синовима је рано уступио трговину и имовину.

⁶ Неки чланови породице Хаџић кажу да је и та крв намирена на другој страни тако што је Борко Аџић, младић од 25 година, син Никодија Коде Аџића отишао са некима да сече купљена манастирска дрва у шуми манастира Каленића. Приликом сечења стабла неки га не упозоре да се склони на време те он успе само да легне поред већ посеченог стабла да се тако заштити, али по несрећи падајуће стабло свом силином удари у оно лежеће које одскочи и њега придави. Када је свештеник Таса Поповић, кум из Опарића на сахрани држао говор рекао је: -Ето шта се догађа кад човек проспе крв, ево тек сад се, после толико година та крв вратила и наплатила. Те тако испада да се ни са подизањем црквике у Комарану није могао стећи опрост за Аџиће. (Казивао Душан Аџић, рођен 1931. године из Милутовца. Записао Велибор Лазаревић априла 2000. године).

⁷ У списку депутата из среза Левачког за Скупштину у Крагујевцу ишло је седам људи. Међу њима се 26. јула 1843. године спомиње Х. Иван Јошулић из Милутовца, а у списку од 27. августа исте године као Х. Иван Радисављевић. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 86/1843).

⁸ Архив Србије, Министарство финансија, Збирка тефтера, инвентарни број 214.

КТИТОРСТВО

У прелепој долиници сеоцета Комарана, опет ради покајања, решио је да сагради малу цркву на месту где је некада био средњовековни манастир, задужбина Милоша Обилића, а који су Турци у време Кочине крајине порушили. Црква је саграђена од беловодског пешчара, који је делом коришћен и са рушевина старог манастира и 1828. године је закровљена, а сасвим је завршена и опремљена 1831. када је освештао митрополит београдски Антима.

Како је дошло до тога да Јован Јошулић уступи ктиторство свом брату Ивану када се у писму кнезу Милошу 1828. спомиње да ће дати 800 гроша прилога, то се вероватно никада неће сазнати.⁹ Можда је брат брату уступио ктиторство како би овај окајао грехе. На избледелом натпису у лунети главног портала на каменој плочи је између осталог писало: „SOZIDA ĆVANĀ RADISAVQEVIJ ZASVOI VE^NII SPOMEN ISVOI...”¹⁰

По свему судећи Иван Радисављевић-Хацић је цркву посветио

⁹ Иако се у овом документу Јован Јошулић спомиње у првом плану он ће убрзо постати секундарна личност у односу на свог брата Ивана који је био срчанији и предузимљивији: јунак, хација, ктитор комаранске цркве и трговац свињама.

Јован Јошулић ће се 1843. јавити као старији воденичар у спору са конкурентом Миленком Дачићем из Велике Дренове (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф III, р 51/1840. и ф VIII, р 11/1843) и поводом случаја када су његови сватови из пушака упалили кућу Вуле Јовановића из Милутовца. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VII, р 45/1840 и ф VIII, р 28/1841). Током 1860-1862. године вођења је парница Јована Кумануде из Београда против Јована Ивановића из Милутовца. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф X, р 91/1863, а у кутији са ознаком ф XV-XVIII/1863). Јован Хацић из Милутовца осуђен је од јагодинског суда 8. августа 1860. године за дуг од 1108 гроша чаршијских које је дуговао Милошу Марковићу калфи Алексе Живковића из Крушевца. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XX, р 179/1863).

¹⁰ Данас је та плоча узидана у унутрашњи зид цркве у зачељу гробнице с десне стране од главног улаза у цркву.

свом породичном патрону Светом Николи (22. маја) када ће се убудуће одржавати и слава цркве којој ће редовно присуствовати и бити колачари потомци браће Ивана и Јована Радисављевића.¹¹

У црквеној порти је држао трмке, па пошто је ту у пчелињаку и умро највероватније у пролеће 1853. године, јер 25. маја 1853. војвода Тома Вучић Перишић из Београда тражи од његових наследника да му исплате заостали дуг Хаџи Ивана Јошуловића у износу од 150 дуката цесарских.¹²

Злобници су му приденули да је црکو од меда и због тога је тамо и сахрањен, али у фамилији с правом сматрају да су га неки из злобе само ољгали, јер је поред цркве сахрањен као њен ктитор и заслужник.

¹¹ Пошто је и црква славила летњег Светог Николу и на тај дан је сечен и црквени колач Хаџићи су се састављали и славили уз црквеног колачара, спајали совре, а ако црквени колачар није био расположен за то, онда су Хаџићи одвојено славили. До скоро су шест породица секли шест колача у попречној собици иза мале оаклије од које су искључиво они држали кључеве и отварали је кад тамо оду. (Једно време после реновирања 1994. кад је зграда променила функцију у Музеј неки Хаџићи су се пољутили и хтели да одустану од славе, али је све изглађено тако што им је у новој црквеној кући дата једна просторија за славе.

Колач је секао свештеник у старој црквеној кући, а сада у новој згради. До данашњег дана колаче носе и секу уз ручкове: Душан Хаџић, Раде Хаџић, Светислав Хаџић и Мирјана Мира Сретеновић (пореклом Хаџић).

До 1931. године кућа Чедомира Јошулића (1905-1931) такође је уз остале носила славски колач у Комаране, а након његове смрти 1931. године његова породица је престала да носи славски колач на летњег Св. Николу (22. маја), кад су сви остали Јошулићи-Хаџићи носили. Зимског Светог Николу су славили код куће и вероватно због снега нису ишли у Комаране. Уз њега су славили и Св. Агатоника (4. септембра).

Милорад Хаџић је до 1952. године носио колач у цркву у Комаране.

Светислав Света Аџић и данас носи славски колач у Комаране. Константин Хаџић не иде у Комаране од кад се оженио и оделио од брата 1954. године, а његов брат Сиди и син му Раде, пошто су остали у старој кући наставили су све до данас да иду у Комаране.

¹² Архив Србије, НОЈ, ф IX, р 68/1853.

Иван и његова супруга Стоја¹³ били су сахрањени поред зида на југоисточној страни старе црквице, па кад су зидали нову, већу, 1925. године, којој је померен положај у односу на стару, догодило се да је олтарски зид прешао посред њихових гробова тако да њихови посмртни остаци данас почивају на југоисточној страни под тротоаром уз олтарски зид нове цркве.¹⁴ Кажу да су у бетонском поду олтара на некој плочици била исписана њихова имена, али ми нисмо успели да их нађемо.¹⁵

ПОРОДИЦА ИВАНА ЈОШУЛИЋА

Судећи по години рођења најстаријег сина Јове, Иван се оженио око 1823. године неком Стојом¹⁶. У боју на беловодском Бојинцу највероватније 1813. је у најмању руку могао учествовати као младић од двадесетак година. На хаџилук је могао ићи после изградње цркве 1828. године, пошто се у натпису не спомиње Хаџи, јер би за њега било значајно да спомене тај податак.

Иван је са Стојом родио три сина: Јована, Луку и Косту.

Најстарији Иванов син Јован је сву имовину, обору и салаше у крају наследио од оца Ивана Аџије. Његово имовно стање види се из пописа 1863. године где се наводи: „Јован Аџић (39) земљоделац, жена Василија (39), синови Милоје (17), Јанићије (14), кћер Милева (11), рањеници Јефрем (12) и Миља (14). Кућа слаба с плацем, 2 плуга ораће земље, ливада 5 косе, чаир 1/2 дана, браник 1,1/2 и виноград 3 мотике, у атару села Милутовца у вредности 133 дуката цесарска. Имање Јефремово. Кућа слаба с плацем; 1 плуг ораће земље, ливаде

1 коса и браник 1/4 дана. Имање у атару села Милутовца у вредности 35 дуката цесарских. Дакле свега 168 дуката цесарска. Месечни приход од личне привреде стоке и земљеделије 12 талира. По имању су спадали у трећу класу, а по приходима у четврту.”¹⁷

¹⁷ Архив Србије, Београд, Пописна књига из 1863. године

Из овога се види да је Јован био богатији од свих породица своје фамилије и један од најбогатијих Милутовчана. Код навођења месечних прихода види се да се бавио и продајом стоке. Сирочићи Јефрем звани Јела и Миља су били његови сестрић и сестричина. Кад се у том попису упореди вредност имовине види се да Јошулини потомци располажу са имовином у вредности 192 дц, а Ивана Аџића 214 дц. Занимљиво је овде истаћи да је некада (провери још у тефтерима) Јован Јошула био богатији од брата Ивана Аџије, али су потом захваљујући трговини свињама са Пештом, Аџићи ојачали и победили Јошулиће. Јован Ивана Аџића је тако једно време био други или трећи у Милутовцу по имовини.

Јован Аџић је, кажу, кад је умирао закукао пред пуном собом присутних: Два пута сам био најбогатији и два пута остајао најсиротнији и опет сам се заимао и унуцима доста оставио. Не зна се какви су га случајеви све дешавали, али се зна да је заиста унуцима оставио 21 хектар земље.

Други Иванов син Коста Аџић је 1857. године тужио Давида Милосављевића из Глобара поради међусобних рачуна за 40 дуката цесарских (Архив Србије, НОЈ, ф II, р 134/1858), а спомиње се 1864. као сведок у парници Косте Стефановића из Барајева против Јанка Марковића из Рушња. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 145/1864).

Он је 1859. године за дуг од 27 дуката цесарских осудио Аксентија Врачаричића трговца из Рујишника и уступио наплату Вучку Рачићу из Медвеђе. (Архив Србије, НОЈ, ф III, р 282/1865).

Коста Аџић умро је око 1880-1883. године.

Данас у Милутовцу од негдашњих Радисављевића постали су Јошулићи, (од Јована Јошулића Радисављевића), Аџићи, Хаџићи, (од Ивана Аџије-Хаџије), Николићи (од Николе сина Јована Јошулића). Поред зимског Светог Николе (велика слава) и летњег Светог Николе (преслава) сви славе и Св. Агатоника. Данас је живо седам кућа ове фамилије: Душан Јошулић (1 Јошулић 3 Радовановић по зету), Светислав Аџић (5), Живка Хаџић (1), Душан Хаџић (6), Исидор Хаџић (2), Раде Хаџић (4), Константин Хаџић (5), Мица Николић (1). Била је још једна кућа Персе Николић (до 1997. године), која се одселила у Црну Гору и још једна кућа Светозара Тозе Сретеновића (око 1925. године), код Косте Хаџића Чворајца у синовљево име дошао је Радојица Сретеновић из

¹³ Према Протоколу умрлих Цркве св. Николе у Комарану 1854-1862. године „Стоја Хаџи С(упруга) Ивана” житељница милутовачка умрла 14. децембра 1857. и сахрањена у гробље комаранско.” (биће тачније у црквено -В. Л.).

¹⁴ Казивао Душан Хаџић из Милутовца.

¹⁵ Исто.

¹⁶ Према Протоколу умрлих Цркве св. Николе у Комарану 1854-1862. године

У попису из 1863. године налазимо и Косту са следећим имовним стањем: „Коста Аџић (28) земљеделац, кућа слаба с плацом, 1/2 плуга ораће земље, чаир 1 дан, ливада 1/4 дана, шљивар 1/8 дана и виноград 1 мотика у атару села Милутовца у вредности 81 дукат цесарски. Месечни приход од личне привреде и земљоделија 5 талира. По имању спада у I класу, а по приходима у II класу.”¹⁸

Од тројице Иванових синова једино је Јова имао породицу и наследнике. Лука је као свињски трговац и лиферант живео у Крушевцу и Јагодини где га је, по причању, ослепела нека девојка и где је умро млад, без наследника. Био је писмен и вероватно комарански ђак око 1840. године. Коста је био боем и нежења и на своју имовину

Чукојевца код Краљева. (Они су сад сви Сретеновићи, али славе и Св. Агатоника и настављају традицију) и Славко Хаџић (2) у Мраморку код Ковина.

Занимљиво је да и већина данашњих потомака Хаџића и Јошулића важе за куражне и плаховите људе што и они сами признају. На овом месту треба истаћи да је из ове фамилије био и поднаредник из резерве водник Ранко Љ. Јошуловић из Милутовца ср(ез) Трст(енички) окр(уг) Круш(евачки), командир 1 чете 3 батаљона XV пука.

Ушао је 4. јуна 1915. у „списак најзаслужнијих и најхрабријих г. г. официра, подофицира, каплара и редова Тимочке дивизије I позива чија ће се имена исписати на слици 'Pantheon de la guerre' француског сликара Кирија Белеза која је била предвиђена да буде велика 120 метара и на њој се нашло 500 најхрабријих официра, подофицира и војника који су похваљени или одликовани, затим краљ и престолонаследник, министар војни, начелник штаба врх. ком. и др. На тој слици су приказани заслужници свих савезничких армија за време до 1915. године. Фотоса нема у предмету, јер је предмет послат пре но што је фотограф стигао.” (Архив Војно-историјског института у Београду). Да ли је ово сликарско дело заиста и остварено и да ли се Ранко Љ. Јошуловић нашао на овом монументалном сликарском платну није нам познато. Зна се само да је Ранко после 1915. страдао у Првом светском рату и да његова жена Ранђија примала валиду за њега. Предања овде наведена казивали су: Душан Аџић (1931), Милан Хаџић (1954), Исидор Хаџић (1930), Душан Јошулић (1929), сви из Милутовца. Записано између 1995. и 2000. године.

¹⁸ Архив Србије, Београд, Пописна књига из 1863. године.

донео је сестрића Толу Сретеновића Зврка из Пирота.

ТРГОВАЧКИ ПОСЛОВИ И ПАРНИЦЕ ИВАНА ЈОШУЛИЋА И ЊЕГОВЕ ПОРОДИЦЕ

Иван Јошулић спомиње се први пут 18. маја 1819. године у списку издате пореске суме капиј везировој на нахију јагодинску између осталог како је 13. јуна 1819. „примљено од Живка Шокорца чрез полицу нашу дату Ивану Радисављевићу 2484 гроша,”¹⁹ а 13. јуна 1820. године „дата полица по тавилу”²⁰ капијском Ивану Радисављевићу из Милутовца да прими от кнеза Живка Шокорца у Левчу 2484 гр.”²¹

У једном од првих Тефтера од Ђумрука скеле на Осаоници која прелази из Србије у друге пашалуке преко Мораве види се да се 26. марта 1823. године од вола и коња наплаћивао по 1 грош, од овце и коза по 10 пара. У њему је између осталих трговаца који су платили царину спомиње и Иван из Милутовца који је за 80 брера платио 20 гроша.²²

Из животописа Ивана Хаџи Радисављевића познате су још неке чињенице. Суд окружја Јагодинског је 1839. године тражио од Начелства округа Јагодинског да ради неког суочења са Стевом Брашанцем из Брежана у округу Пожаревачком у суд дођу Анђелко Веселиновић из Рековца, Хаџи Иван из Милутовца, Петар Цветић из Горње Сабанте, Димитрије Велимировић из Лазаревца, Милош Јеросимовић из Љубаве.²³

Ово је можда била група ортака и сарадника трговаца свињама из Левча,

¹⁹ Архив Србије, Београд, ГК, Р Н 3/1819. порески тефтер б1.

²⁰ Тавил-коњушар.

²¹ Мита Петровић, Финансије и установе обновљене Србије до 1842, књ. II, Београд, 1898, 235.

²² Мита Петровић, Исто, 1093-1094.

²³ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 13/1839.

Темнића и Стига²⁴, јер се Анђелко Веселиновић 1836. године спомиње да је под нагоницу у жировне шуме у округу јагодинском пустио 30 брава свиња.²⁵

Суд округа Јагодинског 11. новембра 1839. године пише Начелству округа Јагодинског да установи колико и у којој вредности Иван Јошулић из Милутовца поседује непокретне имовине, јер жели да из народне касе узме новац под интерес.

²⁴ У прилог овој тврдњи иде и чињеница да се село Брежане налази поред Велике Мораве између Пожаревца и Смедерева, а недалеко од Дунава преко кога се баш на овом правцу у то време трговало свињама. На то може упућивати и податак да су јагодински трговци свињама у зиму 1841. на смедеревској скели превозили свиње преко Дунава и за огрев Турцима ограде од њива погорели. (Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 30/1841).

²⁵ Архив Србије, Књажева канцеларија, ХП-852/1837. Поред овог трговца 1836. године спомињу се још Сава Остојић из Рековца са 50 брава, Павле Петровић из Сабанте са 20 брава, Јован Маринковић из Опарића са 16 брава, Раденко Н. из Почковине са 20 брава, Милисав Здравковић из Свилајнца са 54 брава, Смиљко Мијајловић из Почковине са 200 брава, Ђорђе Мићић из Пољне са 40 брава, Анђелко Николић из Шуљковца са 50 брава, Лазо Радовановић из Шанторовца са 20 брава, Урош Величковић из Лоћике са 20 брава, Арсо Ристић из Лоћике са 32 брава и Лазо Илић из Ломнице са 24 брава. Укупно 576 брава и плаћали су по један талир трговачки по браву.

Његово непокретна добра су по процени од 11. децембра 1839. чинила:

„1. Његова добра у Милутовцутал

1. Седам дана ораће земље, коштају 100
2. Двадесет дана ораће земље 300
3. Седам дана ораће сасвим добре зем. 150
4. Десет мотика винограда 50
плац кућевни са 800 дрв. шљива 150

Сум. 750

2. Добро Иваново у Јагодинитал

1. Ливада од осам коса 25
2. Кућни плац 50

75

Сравњавајући са 750 тал
сумма 825²⁶

На основу тога он је под интерес од 6% узео 200 дуката цесарских на две године од 11. децембра 1839. до 11. децембра 1841,²⁷ а на име тога његово имање је интабулирано (дато у гаранцију).

Да ли је тај новац употребио на трговину свињама или нешто друго може само да се нагађа.

Када је време позајмице истекло Попечитељство финансија 11. јануара 1841. године тражи од Начелства јагодинског, а ово 13. јануара од начелника среза Левачког штабског капетана Ристе Бабовића да Хаџи Иван Јошулић из села Милутовца положи интерес од 240 гроша за протеклих десет месеци на позајмљених 200 дуката цесарских што је овај 30. јануара 1841. године и учинио.²⁸

Но већ 1840. Хаџи Иван Јошулић из Милутовца почиње да се задужује. Тако је Томи Милојевићу дуговао 128 гроша.²⁹ Суд округа Јагодинског пише 2. априла 1840. Начелству округа Јагодинског да позове у Суд Ивана Јошулића за 20 дуката цесарских које дугује Павлу Стаменковићу из Јагодине за неко кућно место и да је више људи предстало с тужбом против Аџи Ивана Јошулића из Милутовца да им је дужан и да неће да им исплати дугове и тражи да Начелство приведе Ивана у Суд.³⁰

Из писма Суда округа Јагодинског Начелства округа Јагодинског од 10. октобра 1840. сазнајемо да је Јован Ивановић из Жировнице округа Крагујевачког у друштву са Ђурицом Илићем из Секурича покрао Хаџи Ивана Јошулића.³¹

Срески начелник Риста Бабовић пише Начелству округа Јагодинског 18. децембра 1840. из Милутовца да је Живан Николић из Пуљака потраживао дуг од 50 цванцика од Ивана Хаџића из Милутовца који не признаје дуг тврдећи да је Рака Марковић ондашњи за другог свиње од Живана купио, а не за рачун његов.³² Но ипак тај рачун је измирио.³³

Хаџи Иван Јошулић је од Попечитељства финансија од 11. новембра 1841. године до 6. марта 1842. године позајмио под интерес 200 дуката цесарских,³⁴ које је вероватно користио за куповину свиња и за трговину.

²⁶ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 69/1843.

²⁷ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 69/1843.

²⁸ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XI, р 50/1841.

²⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф III, р 7/1840.

³⁰ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф III, р 60/1840.

³¹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VI, р 129/1840.

³² Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VII, р 111/1840.

³³ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф IV, р 81/1841.

³⁴ Архив Србије Београд, НОЈ, ф X, р 112/1842. и ф XI, р 414/1842.

Да је Хаџи Иван Јошулић 1842. увелико био у трговачким пословима сведочи и податак да је 2. јула 1842. затечен у Крагујевцу без пасоша „само с објављенијем трговачким”, а уз то је свој пасош позајмио сину који је с њим отишао у Смедерево. У Крагујевцу је био по судском позиву а „у терби с Јованом Топал-Павловићем житељем крагујевачким.”³⁵

Из овога, а и из других докумената сазнајемо да је Хаџи Иван Јошулић имао развијене трговачке послове у Јагодинском, Крушевачком, Крагујевачком и Смедеревском округу и у Београду где су често бивали и он и његов син Лука Хаџи Ивановић. Тако је период од 7. јануара до 3. фебруара 1842. Хаџи Иван Јошулић провео у Београду³⁶, а већ у марту исте године послом је био у Крушевачком окружју.³⁷ Из истог документа сазнаје се да је код себе имао неку облигацију Петра Вукићевића из Опарића.

У списку седморице депутата из Левачког среза за скупштину у Крагујевцу 26. јула уписан је Хја Иван Јошулић из Милутовца, а од 27. августа 1843. као Х Иван Радисављевић. Критеријуми су били да изасланици буду „отлични, у народу познати поверенија заслужујући и ка општем добру и напретку тежећи људи који народ истог среза изабере...” како је то у писму (распису) начелствима окружним тражио Илија Гарашанин помоћник попечитеља внутрени дела и члан савета и полковник кавалер 7. јулија 1843. Дакле у ту категорију људи спадао је и Иван Јошулић.³⁸

У зиму 1843. Иван Јошулић поново тражи новац из Правитељствене касе на зајам (под интерес) и том приликом је пописана сва његова непокретна имовина у Милутовцу, Крушевцу и Јагодини. Она је „у Милутовцу по процени учињеној надлежним среским начелником износила вредности 280 дуката цесарских; у Крушевцу један плац дућански 25 тал вредности по одношенију Сл. Начел. Крушевачког од 16. т. м. н 495 и напослетку једна ливада по прецени старој у Јагод. налазећа се од 8 коса 25 тал износи.”³⁹ У селу Милутовцу је имао:

„12 плугова земље под кућним плацом и шљивар	80
6 плугова њиве чисте земље	40
20 плугова ливаде у 3 комада	120
3 плуга ливаде у 3 комада	
1 плуг земље под другом кућом	20
2 плуга земље под ливадам	10
2 плуга земље под ливадам	<u>10</u>
	280” ⁴⁰

Ђорђе Јокић трговац из Тополе повео је 1843. године парницу против Хаџи Ивана Радисављевића иначе Јошулића из Милутовца, како пише у самом документу због дуга од 45 дуката цесарских који је тражио да наплати по облигацији. Иван је дуг признао и молио је да се продужи још за месец дана што му је уважено.⁴¹

Маринко Радовановић кмет села Пољне водио је 1843. године спор против Хаџи Ивана Јошулића из Милутовца за дуг од 5 дуката цесарских. Сретен Поповић из Јагодине спорио се код јагодинског окружног суда против Хаџи Ивана Јошулића како тај дуг од 5 дуката цесарских и 61,5 грош који је исплаћен Маринку Радовановићу из Пољне заправо

³⁵ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VII, р 10/1842.

³⁶ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 57/1842.

³⁷ Архив Србије, НОЈ, ф I, р 47/1842.

³⁸ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 86/1843.

³⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 69/1843.

⁴⁰ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 69/1843.

⁴¹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VIII, р 110/1843.

припада њему, а који су Лука и Иван Јошулић заједно задужили.⁴² Исте године због дуга од 115 дуката цесарских Ђорђу Јокићу из Тополе, који није могао да измири, Хаџи Ивану Јошулићу је запретила опасност од продаје његових добара ради наплате дуга, али да ли је до тога и дошло из судских списа није познато.⁴³

Суд окружја Јагодинског налаже 6. јула 1843. Начелству окружја Јагодинског да доведе у Суд Ивана Радисављевића иначе Јошулића из Милутовца, Миљка Мићића и Петра Чковру из Пољне,⁴⁴ а 11. маја Суд окружја Јагодинског налаже начелству да ради дуга од 170,5 гроша Митићу Тодоровићу из Трстеника доведе у Суд Ивана Јошулића из Милутовца.⁴⁵

Наредне 1844. године Хаџи Иван Јошулић је имао четири судска процеса. Први је повео Сретен Поповић из Јагодине за дуг од 358 гроша и 23 паре,⁴⁶ други Тома Југовић из Милутовца за два дуга; први од 22,5 дуката цесарских и 168 гроша, други за 1499 гроша и 16 пара,⁴⁷ трећи Ђорђе Јокић из Тополе за дуг од 45 дуката цесарских,⁴⁸ четврти Раденко Ђорђевић из Велике Дренове. До 16. августа 1844. године од Хаџи Ивана Јошулића наплаћено је дуга од 1499,16 гроша.⁴⁹

Суд округа Смедеревског 16. јула 1846. године пише Начелству округа Јагодинског да „неки Иван Н. из Милутовца окр. тамошњег дугује маси поч. Николе Јанковића из с. Аџибеговца овог окр. 3 дуката цесарска” и тражи да се дуг наплати.⁵⁰

Августа 1848. године Вуле Николић из Милутовца повео је парницу код Суда окружја Јагодинског против Хаџи Ивана Јошулића, али се овај није могао позвати, јер се „код куће не налази већ у Крушевцу више дана.”⁵¹

Петар Бошковић из Кавадара тужио је 1848. године Хаџи Ивана Јошулића из Милутовца, али се по извештају среског начелника овоме позив није могао уручити јер је био „којекуда, а и у Крушевцу”, а кад је пак долазио кући није хтео позив примити.⁵² Исте године слично се десило и са тужбом Милована Јовановића (Добросављевића) из Кавадара.⁵³

После обимне потраге по околним окрузима Крајинском, Крушевачком, Алексиначком, Гургусовачком и Црноречком за Хаџи Иваном Јошулићем из Милутовца због бројних парница које су против њега вођене, коначно је нађен октобра 1849. године у вароши Алексинцу и окружни начелник га спроводно упућује Јагодинском (мада се трагало за њим и у округу Гургусовачком где је наводно ишао да продаје неко кремене. Са Иваном се тада судио Петар Бошковић из Кавадара.⁵⁴

У пролеће и лето 1849. године текла је парница између Милована Јовановића из Кавадара против Хаџи Ивана Јошулића из Милутовца уз помоћ сведока Атанасија Милосављевића и Павла Добросављевића из Кавадара за дуг од 9,5 талира која је окончана 1850. године на штету Хаџи Ивана Јошулића. Но занимљивији су од ових подаци да се у

⁴² Архив Србије, Београд, НОЈ, ф X, р 31/1843, ф XI, р 66 и р 235/1843.

⁴³ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XI, р 139/1843.

⁴⁴ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 44/1843.

⁴⁵ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 44/1843.

⁴⁶ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф I, р 48/1844.

⁴⁷ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф I, р 11 и 48/1844.

⁴⁸ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф I, р 16/1844.

⁴⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф V, р 72/1844.

⁵⁰ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 15/1846.

⁵¹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VIII, р 18/1848.

⁵² Архив Србије, Београд, НОЈ, ф IX, р 43/1848.

⁵³ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф IX, р 43/1848.

⁵⁴ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XII, р 31/1849.

пролеће 1849. године Хаџи Иван Јошулић налазио у Крушевцу, а потом је у јулу био у Нишу ради неке трговине.⁵⁵

За парничаре Вулу Николића и Х. Ивана Јошулића из Милутовца 1849. године каже се да је први одвео жену болесну у бању, а други да се једнако налази у Крушевцу, а суд и начелство јагодинско су их тражили да плате судску таксу.⁵⁶

Стојко Степановић из Лазаревца је тужио 1850. године Хаџи Ивана Јошулића за дуг од 3 дуката цесарска и осудио га да плати и дуг и судске трошкове. Три дуката је Стојко дао Ивану да их у име дуга да као аманет Јованчи Н. из Крагујевца што овај није учинио, „већ иј на своју потребу обратио“.⁵⁷

У 1851. години Јован Ђорђевић, бећар из села Милутовца тужио је и пред Врховним судом Хаџи Ивана Јошулића из Милутовца и осудио га за дуг од 101 дукат цесарски. У документу од 13. априла 1851. године спомиње се да се Иван већ неколико дана налази у Смедереву или Београду и да је неизвесно где је баш отишао.⁵⁸

Хаџи Иван Радисављевић из Милутовца се 1852. године парнично са Дмитријем Окуровићем из Драгоцвета због дуга од 6 д. ц.⁵⁹

Његов син Лука Х. Ивановић је већ увелико био у трговачким пословима. Он је 30. октобра 1842. оптужио Петра Вукићевића Привременом правленију (односно Попечитељству внутрени дела) како му је путујући од Београда до Смедерева говорио против државе и власти, те је овај био саслушан код суда округа Јагодинског.⁶⁰ Зна се да је те године Стојилку Барутлићу трговцу из Јагодине дуговао 7 дуката цесарских.⁶¹

Тужитељ Лука Аџић из Милутовца оптужио је Милосава Недељковића из Кавадара због осам брава свиња. У новембру 1849. Лука Х. Ивановић се „у Београду код свиња наоди“.⁶² У вези са том парницом сазнајемо да га у зиму 1851. године нису могли наћи јер „од како је отишао за трговином кући се повратио није.“ Тек 3. јула 1851. године Луку шаље окружно начелство суду у Јагодини „на даље употребљеније“.⁶³ Цека Петровић из Параћина осудио је за неки дуг Луку Аџића из Милутовца и овоме је 20. марта 1852. године пописана имовина у Милутовцу: 1 кућа нова ћерамидна, кућно место од 2 плуга ор. зем. (50 д.ц.), 1 велика ливада и њива од 4 плуга до пута (30 д.ц.), 1 њива од 2 плуга у брду (10 д.ц.), 1 њива од 1 плуга у реки (10 д.ц.), 6 мотика винограда у старом Милутовцу (4. д.ц.) свега у вредности 104 д.ц. Приликом процене и пописа „Хаџи Иван Јошулић отац горе именованог Луке који осим Луке као најстаријег сина имаде још 2 сина Јову од 24 и Косту од 22 год. изразио је се да је он овом попису овог његовог имања учињеном противан тим више што је од свега имања он–Хаџија господар, а не Лука осим 1/4 части која по закону од свога имања припада именованом Луки и коју ће му он и уступити, а друго ништа више“.⁶⁴

Године 1851/52. Лука Аџић из Милутовца парнично се са Милошем Недељковићем из Кавадара због 18 свиња.⁶⁵

Овог Луку Хаџића у пролеће 1853. године као сведока позива Суд окружја Смедеревског у парници Тасе Љубисављевића, трговца из Параћина противу: Јефрема

⁵⁵ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф I, р 31/1851, НОЈ, ф XII, р 15/1850).

⁵⁶ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XI, р 49/1849.

⁵⁷ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XII, р 2/1850.

⁵⁸ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 113/1851.

⁵⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф IX, р 53/1852.

⁶⁰ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XI, р 74/1842. и р 226/1842.

⁶¹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VIII, р 104/1842.

⁶² Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XII, р 8/1849.

⁶³ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XI, р 27/1850. и НОЈ, ф IX, р 128/1851.

⁶⁴ Архив Србије, Београд, ф III, р 24/1852.

⁶⁵ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф X, р 40/1852.

Арсифа из Крагујевца, Филипа Станковића и Милосава Топаловића из Смедерева и Никодија Јеремића из Ландола, због 1600 дуката цесарских облигационога дуга (вероватно сточних трговаца). Али га Начелство јагодинско није могло пронаћи јер се скоро целог лета поводом трговачких послова налазио у Београду или Аустрији.⁶⁶

Исте године војвода Тома Вучић Перишић 25. маја захтевао је интабулацију на сва добра Луке и Косте браће Ацића из Милутовца као наследника почившег Хаџи Ивана Јошуловића због дуга од 150 дуката цесарских.

Из тада пописане имовине у Милутовцу види се да су они поседовали непокретности у вредности од 10730 гроша чаршијских и покретности у вредности од 14266 гроша чаршијских. Ту се у извештају начелника среза левачког спомиње да почивши Хаџи Иван има и трећег сина наследника имања Јована и да је „при смрти својој пред више лица и кметовима наручио да се њиј за четврто исе од свога имања ради издржанија и укопа уделити има” и ту се каже да је сво задружно имање у поменути попис - списак стављено.⁶⁷ Исти Лука водио је парницу 1853. године против Милосава Недељковића из Кавадара а сведок је био Радосав Јоксимовић из Крушевице.⁶⁸

У извештају начелника среза темнићког топ. капетана Д. Протића од 30. децембра 1857. године спомиње се парница Луке Ивановића трговца из Крушевца против Милуна и Срећка Грубача из Коњуха за 9 дуката цесарских.⁶⁹ Овај Лука Ацић је 1861. као камараш из Крушевца тужио и осудио код суда округа јагодинског Милоша Чуљића из Велике Дренове за дуг од 178 гроша и 36 пара.⁷⁰

Лука Ацић камараш из Крушевца, као заступник права Мијајла Гарашанина трговца из Гроцке, 29. новембра 1861. осудио је Јевту Томића – Јоковића, ковача из Коњуа за дуг од 51 дукат цесарски и 2 гроша чаршијска и судске таксе од 154 гроша чаршијска и 20 пара чаршијских. За тај дуг среско начелство је тек 16. новембра 1864. године продало сво Јевтино имање, али судски трошкови су ипак остали ненамирени.⁷¹

Лука Ацић камараш (назив вероватно за онога који држи камаре сточне хране или је финансијски чиновник) из Крушевца пријемник права Мијајила Гарашанина из Гроцке водио је парницу против Јевте Томића-Јоковића из Коњуха и осудио га 1862. године за дуг од 51 дукат цесарски са 12% интереса због чега му је пописано непокретно имање и изложено лицитацији тек 9. новембра 1864. године, али нису обавестили заступника Луку Ацића, јер крушевачко начелство није знало где он у вароши живи.⁷² Исти Лука се те 1862. године судио и са Милошем Чуљићем и Савом Дачићем из Велике Дренове.⁷³ У 1862. години Лука Ацић из Јагодине водио је парницу и против Аврама и Јована наследника поч. Томе Раденковића из Беле Воде и осудио их не зна се зашто, али вероватно због неког дуга.⁷⁴

Почивши Лука Ацић из Милутовца позајмио је једном човеку из Опарића почев од 26. октобра 1859. године 40. д. ц. и 56 гр. чар. са 12% годишњег интереса. Пошто му овај то није вратио за живота осуђен је да плати његов наследник Милан Маринковић из Опарића што је 14. марта 1864. и извршено.⁷⁵ Мијаило Гарашанин из Гроцке тужио је Јевту Томића

⁶⁶ Архив Србије, НОЈ, ф IX, р 80/1853.

⁶⁷ Архив Србије, НОЈ, ф X, р 20/1853.

⁶⁸ Архив Србије, НОЈ, ф XIII, р 60/1853.

⁶⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф II, р 98/1858.

⁷⁰ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XIV, р 57/1862.

⁷¹ Архив Србије, НОЈ, ф III, р 115/1865.

⁷² Архив Србије, Београд, НОЈ, ф X, р 91/1863, а у кутији са ознаком ф XV-XVII/1863. и НОЈ, ф XII, р 131/1864.

⁷³ Исто.

⁷⁴ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф X, р 91/1863, кутија ф XV-XVII.

⁷⁵ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VIII, р 261/1864.

из Коњуа за дуг од 51 дц који је овластио за наплату Луку Аџића камараша из Крушевца (1861/62.). Пошто дужник није имао новаца то му је покретност распродата 1864. за дуг.⁷⁶

Јован Кумануди из Београда осудио је 15. марта 1860. године Јована Хаџи Ивановића из Милутовца за дуг од 25 дуката цесарских са интересом од 10. фебруара 1860. године, који је исплаћен тек 1864. године.⁷⁷ Стеван Савић из Попине слуга Живана Вукићевића, трговца из Опарића тужио је Милоша Јовановића Јошулића из Милутовца за 15 дуката цесарских дуга (или 840 гроша чаршијских) и 12. децембра 1861. године осудио га, али су 10. јула 1862. године Јован Аџић⁷⁸ председник Примиритељног суда општине милутовачке и помоћници Трифун Стошић и Јанићије Вукоичић издали сведочанство да Милош Јовановић од имовине нигде ништа нема, али се по његовој смрти испоставило да он имовину ипак има и дуг је наплаћен.⁷⁹

Више деценија Хаџи Иван Јошулић је трговао са Бечом и Пештом. Свиње је откупљивао у широј околини Милутовца преко својих људи. Из посредних извора се може наслутити да су свиње до скеле на Дунаву код Смедерева гонили овим правцем: Комаране, Крчин, Белушић, Течић, Рековац, Ратковић, Сабанта, Крагујевац, Жировница, Гложане, где је била скела на Великој Морави⁸⁰ Кушиљево, Аџибеговац, Пожаревац, Брежане.

„Кад се крену крда свиња путовало се ноћу по ладовини да не скалау, а дању су одмарали поред потока где су се свиње одмарале и кашкале. Поране се ујутру, поране се увече. Са њима је као предводник увек ишао Лука Аџић на коњу, а крда су спроводила петшест слугу, који су иначе радили на оборима. Жито за свиње за храну уз пут носило се у врећама на коњским самарима, а потом и куповало успут.“⁸¹

Трговину свињама је у Ивановој старости наследио његов син Лука, који је живео у Крушевцу и Јагодини и који је био лиферант, а Иван је са другим сином Јованом само прекупљивао свиње у крају, гојио у оборима у Комарану,⁸² у Аџиницама на дну Страгара (тамо је имао 6 хектара), све поред потока где је било згодно за свиње и где се прича да су били Аџијини обори.

⁷⁶ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф VIII, р 180/1864.

⁷⁷ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XII, р 138/1864.

⁷⁸ Јован Хаџић је био ожењен Василијом која је умрла 12. новембра 1866. године у 47. години. (Протокол умрлих Цркве Св. Николе у Комарану 1863-1873. године). За илустрацију његовог карактера и судбине навешћемо причу која се сачувала у његовој фамилији. „Јован Ивана Аџића био је председник у време просецања и изградње пута Страгаре-Велика Дренова преко Белог брда. Свако село из околине је било дужно да да одређени број радника за кулук па тако и Милутовац. Са њима као надзиратељ налазио се и Јован. Баш кад су уморни радници сели да ручају крај пута наиђе срески начелник из Варварина у обилазак. Сви који су били поред пута устајали су и клањали се начелнику с капама у рукама, једино је Јован забранио својим Милутовчанима да устају и клањају се за време ручка. Кад је начелник у пролазу то приметио, расрдио се и упитао: -Зашто ви не устајете, чији сте ви? Испред њега је иступио куражни и правдољубиви Јован: - Моји су! Ја сам им забранио да устају јер су на ручку. -Ко си ти да забраниш? - Ја сам Јован Аџић, председник општине милутовачке. - Да дођеш код мене на саслушање у Варварин. Јован је ускипео од љутине и скочио: - Сад ћу одма да не долазим у Варварин. И довати ти он началника, обори га на земљу, па удри по њему и рукама и чизмама. Началник га тужи и Суд осуди Јована на велику глобу те је за кривицу морао да прода 36 хектара те од богатог човека постане сиромах (тад је на лицитацији продат Капетановац, имовина у Парцана, Комарана, Страгара, а остао је само на плацу од 6 хектара).

Јован Аџић био силан председник села на силној очевини, али није сам трговао но је те послове препуштао брату Луки, а он је само гојио свиње у оборима и у жировитим шумама. Поред сваког обора био је салаш плетар са кукурузом и текућа вода за појило и кашкање. Ту су боравиле и слуге. Запамћено је да је слуга свињар био неки Димитрије из Рујишника, који је ранио 70 свиња у обору у Аџиници, па кад су га свиње једном нападе док их је хранио он бацио гуњче пред њих и док су га оне растрзале он побегао из обора.

⁷⁹ Архив Србије, Београд, НОЈ, ф XII, р 136/1864.

⁸⁰ Или је пак прелазило северније на скели Дубровачкој када се кретао левом страном Велике Мораве.

⁸¹ Казивали: Душан Аџић (1931), Милан Хаџић (1954), Исидор Хаџић (1930), Душан Јошулић (1929), сви из Милутовца. Записано између 1995. и 2000. године.

⁸² Иван Хаџија је у комаранском атару, негде поред потока имао оборе за гајење свиња и салаш плетар на тумбасу за кукуруз. Ту би се увек налазио понеко од његових слугу који је свиње чувао, жирио и крмио.

Осим тога имао је у пољу јужно од Милутовца десно од друма (сад је ту колонија) 5,60 хектара, у Капетановцу између Лазаревца и Милутовца 15 хектара, у Адиници под Орловцем (Стари Милутовац) око 5 хектара, у Парцана (12 хектара).

Хаџи Иван Радисављевић и његови синови су у трговачким пословима сарађивали са бројним калаузима (откупљивачима свиња), трговцима онога времена и угледним људима као што су Милутин Гарашанин, Тома Вучић-Перишић и други.

Тако је стасала једна значајна породица у Србији која је постигла велики успон у трговачким пословима и богатству, али није заборављала на добротинства у своме завичају.

Резиме

Хаџи Иван Јошулић или како се још презивао Радисављевић (рођен око 1795, умро 1853. године) из Милутовца, био је пореклом из Топлице. Учествовао је и био рањен у Првом српском устанку. То му ипак није сметало да постане чувени свињарски трговац и да тргује са Бечом и Пештом у првој половини 19. века. Сарађивао је са угледним људима тога времена Живком Шокорцем, Милутином Гарашанином, Томом Вучићем Перишићем и другима.

Ктитор је цркве Св. Николе у темњићком Комарану, која је подигнута 1828. године о његовом трошку, а на темељима срушеног средњовековног манастира.

Његови синови наставили су традицију свога оца у трговини, а наследили су и породични углед.